

flaffe en saadan Bedømmelse tilstede, og naar han altsaa undslader at foretage, hvad der fra hans Side hører til for at faae denne Bedømmelse bragt tilstede, er det jo en Selvfølge, at han ikke kommer til at nyde det Gode, der skulde tilflyde ham, naar Bedømmelsen ligger for saaledes, at hans Tilbud er passende. Derfor behøves der ingen anden Dvangsbestemmelse for ham end den, at han ikke kommer til at nyde Godt af Loven, og der behøves ingen Tidsfrist for ham. Der er i Lovforslaget indsat Bestemmelser om Tidsfrister i andre Henseender, hvor det maatte ansees for fornødent. Det blev derhos ogsaa i Forbindelse hermed af den ærede Ordfører fremhævet som en særlig Anke og som karakteristisk for Forslaget, at Godseieren derefter ikke var pligtig til at fremlægge for Commissionen de fornødne Dplysninger for Commissionens første Møde, men jeg maa i saa Henseende gjøre opmærksom paa, at den samme Frihed er ved Forslaget ogsaa indrømmet Fæsterne. Dernæst udtalte den ærede Ordfører, at Forslaget var i det Hele affattet uforstaaeligt, og at det vilde være uforstaaeligt ikke alene for Fleertallet af Fæsterne, hvem det nærmest skulde vedkomme, men at ogsaa selv den ærede Ordfører havde fundet det meget vanskeligt at fatte Meningen af Forslaget, saaledes som det var affattet. Er denne Bedømmelse af Forslagets Affattelse rigtig, kan jeg ikke Andet end beklage det. Jeg maa da beklage min Mangel paa Evne til at kunne udtrykke mig forstaaeligt, men jeg troer dog, at naar man virkelig vil sætte sig ind i denne Sag og vil læse Forslaget noget nærmere igjennem, vil det findes ikke at være saa uforstaaeligt. I alt Fald vilde denne Mangel jo kunne afhjælpes ved en senere Behandling, og jeg anseer derfor ikke den i saa Henseende fremsatte Indvending for at være af nogen Betydning eller væsentlig. Den ærede Ordfører gif derefter over til at tale om Commissionens Sammensætning. Den ærede Ordfører erkjendte, at det ved en saadan Commissions Sammensætning ikke burde staae de

Bedkommende frit for at vælge, hvem de vilde. Deri er jeg fuldkommen enig, og det er det, der har ledet mig til at opstille en Begrændsning i saa Henseende. Det er imidlertid meget vanskeligt at finde en Begrændsning, der kan tilfredsstille alle de Hensyn, som her bør tages; men jeg troer dog, at man nærmest i de Kategorier af Mænd, til hvilke jeg har henvist, skal kunne finde Mænd, til hvilke baade Godseiere og Fæstere kunne have fornøden Tillid. Jeg maa tilstaae, at den Sammensætning af Commissionen, som tidligere har været foreslaet, og ifølge hvilken hver af Rigsdagens tvende Afdelinger skulde vælge et Medlem, ikke tiltaler mig. For det Første har jeg den Indvending derimod, at en saadan Commission, naar den skal tænkes at udrette Noget, maa bestaae af flere end tre Medlemmer, og dernæst troer jeg ogsaa, at den bør bestaae af Mænd, som kunne forudsættes at have særligt Localkjendskab i de paagjældende Egne. Imidlertid er det et underordnet Spørgsmaal, om Commissionen skal sammensættes paa den ene eller den anden Maade. Dernæst fremhævede den ærede Ordfører endvidere som en meget væsentlig Mangel ved mit Forslag, at Commissionen var bunden ved Instruxer eller forskellige Regler om, hvad der skulde ansees for et billigt og passende Tilbud. Jeg maa imidlertid gjøre opmærksom paa, at Lovforslaget ikke indeholder nogen Begrændsning for Commissionen med Hensyn til det, som er Hovedpunktet ved Bedømmelsen, nemlig Fastsættelsen af, hvad der kan ansees for en efter Omstændighederne passende Kjøbesum for det paagjældende Fæstested. Der er i den Henseende ladet Commissionen fuldkommen Frihed, idet der kun er sagt det Samme, som er blevet sagt med Hensyn til saadanne Commissionser ikke blot i tidligere Lovforslag om tvungen Afløsning, men ogsaa i tidligere Love, nemlig Love om Salg af Statens og forskjellige offentlige Stiftelsers Fæstegods. Derimod har jeg tilføiet adskillige Bestemmelser om; hvorledes Betalingsvilkårene skulde være stillede